

๑๕๗

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก

造作时光

เล่ม 2

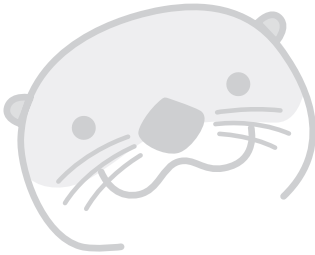
เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

月下蝶影

เขียน

Hanza

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“หลิวหลี่” เว่ยหมิงเยว่จ้องหน้าบุตรธิดาหนึ่ง
“ต่อไปหากเจ้ายังอ่านนิยายไร้สาระพวกนั้นอีก
แม่จะให้เจ้าตัดหนังสือหนึ่งร้อยจบ”

ฮวาลิวหลี่ “...”

พวกนางกำลังคุยกันถึงโคกนาฏกรรมแห่งรักของรัชทายาทไมไ่หรือ
ไฉนจึงวกมากล่าวถึงเรื่องที่นางอ่านนิยาย ซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อย
ไม่ควรค่าแก่การใส่ใจเสียได้

— เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

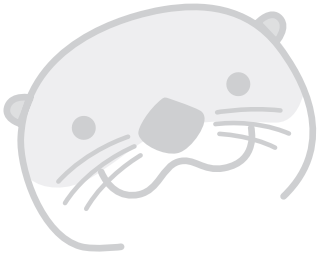
หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ติดตามเรื่องราวรักโรแมนติกที่แฝงไปด้วยอารมณ์ขัน ช่วงเวลาดี ๆ
ที่มีแต่รัก เล่ม 2 กันต่อนะคะ

คติฆาตกรรมหลายคดีที่เกิดขึ้นล้วนพัวพันกับคนสกุลฮวา คาลดำหลี่
จะไขคดีได้หรือไม่ อย่างไร มาลุ้นกันต่อนะคะ

หวังว่านักอ่านทุกท่านที่ชื่นชอบผลงานของเยว่เซี่ยเต๋ยอิงจะถูกใจ
นิยายรักอารมณ์ดีเรื่องนี้

กดลองอ่าน
๑๕๗

เขื่อนขันธ์กาบแก้วเสี้ยนสาขากับดวงดาวดงาม

ของชาวท้าวท้าวแล้วใจลอย

"องค์หญิงพุดแก้ว"

รัชทายาทนี้หน้า

องค์ชายสามแคว้นได้แม่นี่อย่างไรกันนะ

เอาแต่ใจองค์หญิงของเขาอยู่ได้

มือปราบ มีหรือจะกล้ารับตัวเงินปึกนี้ ตอนที่เห็นผู้ดูแลวัดักเงินออกมา แผ่นหลังของเขาก็หลังเหงื่อเย็นแล้ว หากหัวหน้าเห็นเข้าแล้วเข้าใจผิดว่าเขารับสินบน ต่อไปเขายังจะทำงานในที่ว่าการได้อย่างไร

เมื่อเห็นว่าผู้ดูแลไม่ยัดเงินใส่มือตน แต่มองไปทางหน้าประตูมือปราบก็โล่งอก เขาหันกลับไปมองแวบหนึ่ง คนผู้นี้มาพร้อมกับขุนนางศาลตำหลิ ไม่รู้ว่ามีฐานะใดกันแน่ ได้เท่าเผยของศาลตำหลิถึงเกรงใจอย่างยิ่ง อาจเป็นขุนชายสกุลใดที่ตามมาดูเหตุการณ์ด้วยก็เป็นได้

ผู้ชายที่มีเงินมีอำนาจในเมืองหลวงแห่งนี้มีงานอดิเรกประหลาดนัก บางคนชอบปลอมตัวเป็นขอทาน ชอบวิ่งไปเป็นคนเล่นิทานในโรงน้ำชา ยังมีคนที่ชอบบำเพ็ญเพียรในอารามแต่ไม่ยอมออกมาก็มี ประเภทที่มีเงินแล้วชอบแสวงหาความสนุกด้วยการตามมาดูเหตุการณ์เช่นนี้นับเป็นประเภทที่ค่อนข้างปกติ

การตรวจสอบครานี้เข้มงวดมาก ถึงขนาดรองหัวหน้าศาลตำหลิออกโรงเอง เห็นได้ว่าสองเตีให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ของเมืองหลวงเป็นอย่างยิ่ง

จะโทษก็ต้องโทษโรงมหรสพแห่งนี้ที่โชคไม่ดี มีรองหัวหน้าศาลตำหลินำการตรวจสอบด้วยตนเอง จึงต้องเข้มงวดกวัดขันกว่ากลุ่มคนกลุ่มอื่น

“รายงานขอรับ รายชื่อกับจำนวนคนที่มีอยู่จริงนั้นไม่ตรงกัน”

“รายงานขอรับ ทะเบียนราษฎรของนางรำสองคน ผู้ดูแลหนึ่งคน นักดนตรีสองคนมีปัญหา”

“ได้เท่า ร้านนี้มียาต้องห้ามซ่อนอยู่ขอรับ”

“รายรับกับรายจ่ายไม่ลงรายละเอียดไว้ให้ชัดเจน น่าสงสัยว่าจะหลบหนีการจ่ายอากร”

แต่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ตรวจสอบพบว่าสวนจีนหลังมีปัญหามีน้อย เรื่องบางเรื่องถ้ามิได้ตรวจสอบอย่างละเอียดย่อมมองไม่เห็นพิรุณ แต่วันนี้ขุนนางศาลต่ำหลิที่ชำนาญการสืบคดีออกโรงเอง แ่กว่าดตามองก็รู้ว่า มีผู้ใดบ้างที่ผิดปกติ

คนที่สามารถเข้าทำงานในศาลต่ำหลิได้นั้นต้องมีความชำนาญเฉพาะด้าน ให้พวกเขามาตรวจสอบโรงมหรสพประเภทนี้ถือเป็นการลดตัวลงมาทำงาน

เผยจี้ไหวนั่งเก้าอี้แส้งไม่เห็นว่ามีผู้ติดตามของรัชทายาทเซ็ดมานั่งไปมาถึงสามรอบ กว่าจะเชิญรัชทายาทนั่งลง “คุณชาย โรงมหรสพแห่งนี้มีปัญหาค่อนข้างมาก เกรงว่าพวกเราคงใช้เวลาอีกนาน หากท่านมีงานยุ่งอยู่ที่นั่นต่อไปจะมีเป็นการเสียเวลาของท่านหรือ”

“ข้าเพียงตามมาดูเท่านั้น ได้เท่าเผยทำงานต่อเถิด ไม่ต้องเป็นห่วงข้า” รัชทายาทพูดยิ้มๆ ดูแล้วเหมือนคนพูดง่าย แต่เผยจี้ไหวรู้ว่านี่มิใช่คนที่พวกเขาจะเกลี้ยกล่อมให้คล้อยตามได้

ในเมื่อรัชทายาทไม่ยอมจากไป เขาก็ไม่ฝืนใจ รับฟังรายงานต่อ

“ได้เท่า คนในร้านส่วนใหญ่มาถึงแล้ว ยังมีนักพินและนางรำที่พักอยู่ข้างนอกไม่กี่คนที่ยังมาไม่ถึงขอรับ”

“นักพินก็อยู่ข้างนอกหรือ” เผยจี้ไหวเลิกคิ้ว

“เรียนได้เท่า นักพินพำนักรู้ในนี้ขอรับ”

“แล้วไหนเขาถึงไม่ลงมา” เผยจี้ไหววางถ้วยชาลงบนโต๊ะแรงๆ “ศาลต่ำหลิมาสืบคดี ผู้ใดไม่ให้ความร่วมมือเท่ากับกระทำความผิด จำต้องพาตัวกลับไปไต่สวนที่ศาลต่ำหลิเสียแล้ว”

นักดนตรีและนางรำที่ถูกมือปราบพาตัวออกมา ยืนบ่นกันไม่หยุด ทว่าพอได้ยินเช่นนี้ก็มึนงงๆ คนเหล่านี้มีความสามารถในการดูสีหน้า

ผู้อื่น เห็นได้เท่าผู้ขึ้นบันดาลโทะสะ ไม่ว่าใครก็มีกล้ำหาเรื่องใส่ตัว

นางรำและนักดนตรีทั้งหมดยืนเบียดกันอยู่บนเวที แต่ละคนหน้าม้อยคอตก กลัวว่าตนจะกลายเป็นไก่ที่ถูกเชือดให้ลึงดู

“ขออภัยที่ข้าน้อยตื่นสาย ทำให้ได้เท่าทุกท่านต้องรอนานแล้ว” ทางเดินขึ้นบนมีชายหนุ่มเยื้องกรายมาช้าๆ เขาสวมเสื้อตัวยาวสีขาว หลวมโพยก เรือนผมปล่อยสยายกลางหลัง ยืนอมยิ้มมองคนที่อยู่ชั้นล่าง “ไม่ทราบว่าได้เท่ามีเรื่องใดถึงต้องการให้ข้าน้อยออกมาพบหรือขอรับ”

“ความปลอดภัยของเมืองหลวงนั้นเกี่ยวข้องกับชาวเมืองทุกคน ที่เข้ามาที่นี่ก็เพื่อความปลอดภัยของชาวบ้านทุกคน มิได้ตั้งใจจะทำให้ใครลำบากใจ” เผยจี้ไหวมองผู้มาใหม่ เมื่อเห็นคนผู้นี้ปล่อยผมยาวสยาย ด้านหลังยังมีเด็กรับใช้รูปร่างเล็กบางคนหนึ่ง ก็นิ่งหน้า

เมื่อเห็นเผยจี้ไหวนิ่งหน้ามองตนที่ปล่อยผมสยายแล้ว อวินหานก็ยิ้ม “ขออภัย ข้าน้อยมาอย่างรีบร้อนจึงไม่ทันแต่งกายให้เรียบร้อย เสียมารยาทแล้วขอรับ”

ผู้ดูแลเห็นต้นเงินต้นทองมาแล้วก็รีบส่งสายตาให้เขา คนที่นั่งอยู่ในที่นี้แต่ละคนมีฐานะไม่ธรรมดา จะพูดจาก็ต้องระมัดระวัง อย่าได้หาเรื่องใส่ตัว

อวินหานมิได้สนใจสายตาที่ผู้ดูแลส่งมา เขากวาดตามองผู้คนในห้องโถง สุดท้ายแล้วหยุดอยู่ที่บุรุษหนุ่มในเครื่องแต่งกายหรูหรา สวมรัดเกล้าหยก อีกฝ่ายกลับมองไม่เห็นสายตาของเขา ไม่เมยหน้าขึ้นแม้แต่หน่อย

“เชิญทั้งสองคนนำทะเบียนราษฎรออกมา พวกเราต้องการตรวจสอบอย่างละเอียด”

เด็กรับใช้มองอวินหานผาดหนึ่ง อวินหานพยักหน้าให้ เด็กรับใช้จึงหยิบทะเบียนราษฎรในอกเสื้อออกมาสองชุด จากนั้นเดินลงมาชั้นล่างอย่างรวดเร็ว แล้วนำทะเบียนราษฎรมอบให้เจ้าหน้าที่ศาลตำหลี่

เจ้าหน้าที่รับทะเบียนราษฎรมา ยังไม่ทันเปิดดูก็ถามว่า “เถ้าแก่เนี้ย เหตุใดร้านของเจ้าถึงให้แม่ nang น้อยแต่งกายเป็นเด็กรับใช้ชาย”

“แม่นางน้อยอันใด” ผู้ดูแลตะลึงงัน เห็นได้เท่าคนนี่จึงเด็กรับใช้ เขม็งก็เข้าใจทันใด เพราะอวินหานทำราวกับนางเป็นธาดูอากาศ นางจึง

ไม่พอใจเขาเป็นทุนเดิม หันกลับไปต่อว่าคนที่ยืนอยู่บนระเบียงชั้นบน “อวันหนาน ข้าให้เจ้าอยู่ในร้านก็เพื่อเอาใจแขกให้สุขสำราญ มิได้ให้เจ้าเลี้ยงเด็กสาวไว้ข้างกายเพื่อแสวงหาความสำราญ”

เด็กรับใช้มีสีหน้าแปลกใจยิ่งยวด คิดไม่ถึงว่าเจ้าหน้าที่ศาลตำหฺลี่จะพูดเช่นนี้ “ใต้เท้า ข้าน้อยเป็นชาย เพียงแต่มีรูปร่างคล้ายสตรีเท่านั้น”

เจ้าหน้าที่ศาลตำหฺลี่ไม่สนใจนาง เปิดทะเบียนราษฎรดูครู่หนึ่งก่อน ยกมือให้คนจับตัวเด็กรับใช้เอาไว้ “จะเป็นชายหรือหญิงแถมมองแวบเดียว ข้าก็รู้แล้ว ไม่จำเป็นต้องแก้ตัว เจ้าเป็นสตรี แต่กลับใช้ทะเบียนราษฎรของผู้ชาย จับตัวไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

ทำงานที่ศาลตำหฺลี่มานานปี หากยังแยกชายหญิงไม่ออก แล้วเขาจะยังมีหน้าที่ศาลตำหฺลี่อีกหรือ

“อันใดนะ เจ้าเป็นสตรีหรือ” อวันหนานคล้ายกับไม่รู้มาก่อนว่าเด็กรับใช้ข้างกายเป็นสตรี เขามองนางอย่างหลากหลาย ในดวงตาเจือแววมโนห์ที่ถูกลอกลวง

“คุณชาย บ่าวมีใจให้คุณชาย จึงคิดจะใกล้ชิดกับคุณชายด้วยฐานะของเด็กรับใช้ ขอคุณชายยกโทษให้บ่าวด้วย” เด็กรับใช้เดินขลุ่ยลักพยายามให้หลุดจากการจับกุมของมือปราบ หมายถึงคุกเข้าขอให้อวันหนานอภัยให้ ทว่าวันนี้มือปราบทำงานอย่างเต็มที่ ดึงเด็กรับใช้เอาไว้จนมิอาจขยับเขยื้อนไปที่ใดได้

“ใต้เท้า นี่เป็นทะเบียนราษฎรปลอมขอรับ” เจ้าหน้าที่ส่งทะเบียนราษฎรมาตรงหน้าเผยจี้ไหว

“เป็นทะเบียนราษฎรที่ออกโดยที่ว่าการเมืองหย่งโจว” เผยจี้ไหวมองทะเบียนราษฎรปลอมผาดหนึ่ง “นานมากแล้ว ข้าเคยเล่าเรียนวิชาที่หย่งโจว หลายปีมานี้ยังคิดถึงหย่งโจวไม่รู้คลาย ขอเชิญคุณหนูเล่าสภาพของหย่งโจวให้ข้าฟังสักหน่อยเถิด”

เด็กรับใช้กล่าวถึงสถานที่ในหย่งโจวตติๆ ชัดๆ หลายหน เผยจี้ไหวเคาะหน้าโต๊ะเบาๆ เอ่ยเสียงเรียบ “พาตัวกลับไปศาลตำหฺลี่”

รองจนกระทั่งเด็กรับใช้ถูกลากตัวออกไปแล้ว เผยจี้ไหวก็นึกหน้ามองนักพิณที่ยืนอยู่ชั้นบน สีหน้าเรียบเฉย เอ่ยว่า “พาตัวนักพิณท่านนี้

กลับไปด้วย”

“ได้เท่า ทะเบียนราษฎรของข้าน้อยก็มีปัญหาหรือขอรับ” อวินหาน เดินลงมาช้าๆ คำนับเผยจี้ไหวอย่างนอบน้อม “ได้เท่า ข้าน้อยเป็นผู้เสียหายนะขอรับ”

แม้ผู้ดูแลสวนเงินหลังจะไม่พอใจอวินหาน แต่ก็ไม่ได้คิดจะให้ต้นเงินต้นทองต้นนี้เกิดเรื่อง จึงรีบเอ่ยว่า “ขอได้เท่าโปรดพิจารณา เด็กรับใช้คนนั้นทำงานที่ร้านเราสองสามปี ส่วนอวินหานเพิ่งมาอยู่ที่นี่เมื่อสามเดือนก่อน พวกเขาไม่ใช่พวกเดียวกันแน่เจ้าค่ะ”

“เฮอะ” คุณชายรูปงามสวมเสื้อผ้าหุหุราที่ไม่ส่งเสียงตั้งแต่ต้นชายตามองนักพิณผาดหนึ่ง ก่อนพูดอย่างไม่พอใจว่า “มีปัญหาหรือไม่ คนของศาลตำหลิ้งจะต้องให้ความยุติธรรมกับเขาแน่ ถ้าเรื่องใดๆ ล้วนเป็นไปตามที่พวกเจ้าบอก แล้วยังจะมีศาลไฉน”

“ท่านผู้สูงศักดิ์ แม้พูดเช่นนั้น แต่พวกเราเปิดร้านทำการค้า หากไม่มีคนเรียกแขก ยังจะเปิดต่อไปได้อย่างไรเจ้าค่ะ” ผู้ดูแลรีบยิ้มประจบ “ท่านผู้สูงศักดิ์...”

“ยังคิดจะเปิดร้านทำการค้าอีกหรื” คุณชายชุดผ้าไหมลูกยืน “สวนเงินหลังทำผิดกฎหมายของแคว้นจิ้นเราหลายข้อ ก่อนสืบความจนกระจำงัดจ้ด จำเป็นต้องปิดร้าน ห้ามทำการค้า”

ผู้ดูแลตกใจ หันมองเผยจี้ไหว เห็นได้เท่าผู้นี้มีได้แย้งคำของคุณชายก็เกิดลังสั้หรงณ์ไม่ค่อยดีนัก รีบเอ่ยว่า “ได้เท่า เมื่อวานยังมีองค์หญิงสองคนสั่งไว้ว่าจะมาฟังอวินหานบรรเลงพิณ หากทุกท่านพาอวินหานไป ทั้งยังให้ร้านเราปิดกิจการ หากองค์หญิงทั้งสองถาม ข้าน้อยจนปัญญาจะอธิบายให้องค์หญิงทั้งสองฟังนะเจ้าค่ะ”

เมื่อได้ยินคำว่า “องค์หญิง” สายตาของคุณชายชุดผ้าไหมตกอยู่ที่อวินหาน แววดาเขาเย็นชาระคนจับผิด “องค์หญิงทั้งสองที่มาเมื่อวานถูกใจเขาหรือ”

“ใช่ๆๆ เจ้าค่ะ” ผู้ดูแลคิดว่าคุณชายชุดผ้าไหมคนนี้มีกลลวงเกินองค์หญิง จึงรีบกล่าวว่า “องค์หญิงทั้งสองนั้นฟังใจอวินหานมาก ก่อนจากไปยังจ่ายเงินไว้ไม่น้อย ไม่ให้อวินหานบรรเลงเพลงให้แขกผู้อื่นฟังเจ้าค่ะ”

“ในเมื่อเป็นคนท้องค์หญิงทั้งสองถูกใจ...” คุณชายชุดดำใหม่หนึ่งคิดชั่วขณะ กระทั่งแวตตาของผู้ดูแลฉายแววแห่งความหวัง จึงเอ่ยต่อว่า “เช่นนั้นยิ่งปล่อยให้เขาเข้าใกล้ท้องค์หญิงง่าย ๆ ไม่ได้ องค์หญิงเป็นสตรีสูงศักดิ์ หากมีคนคิดร้าย มีเจตนาแอบแฝง มิเท่ากับเป็นการทำร้ายองค์หญิงหรือ!

“ได้เท่าเผยแพร่” คุณชายชุดดำใหม่หันกลับมาพูดกับเผยจี๋เหว “พาตัวไปที่ศาลตำหลิ แล้วไต่สวนอย่างละเอียด”

“ขอรับ” เผยจี๋เหวประสานมือรับคำ

อวิ้นหานมองคุณชายชุดดำใหม่ สีหน้ายำแย่งนัก เขาคิดว่าตนเป็นชายหนุ่มรูปงามที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้ แต่ยามนี้กลับมีคนรูปงามกว่าเขาปรากฏตัวขึ้น ทำให้พระยาของเขาลุกโชนราวกับไฟป่าที่ยากจะดับ

“ท่านเป็นใคร” อวิ้นหานจ้องคุณชายชุดดำใหม่ด้วยสายตาแข็งกร้าว อยากให้เขาหายตัวไปบัดนี้

“เจ้าเป็นตัวอันใด คู่ควรถามถึงฐานะของคุณชายข้า” ผู้ติดตามมองอวิ้นหานอย่างหยามเหยียด “ก็แค่นักพินต่ำต้อย แค่บรรเลงเพลงให้องค์หญิงฟังไม่กี่เพลง แล้วคิดเอาเองว่าจะเปลี่ยนจากไก่อป้าเป็นพญาหงส์นำหัวร่อนัก”

ได้ยินผู้ติดตามพูดจาเช่นนั้น รัชทายาทแค่เหลือบตามองเล็กน้อย มิได้ห้ามปรามแต่อย่างใด

“ข้าน้อยเกิดมาต่ำต้อย มิกล้าอาจเอื้อมเทียบเคียงกับคุณชาย เพียงแต่เห็นคุณชายงามสง่า อีกทั้งเป็นชายรูปงามจึงคิดจะคบหา...”

“เจ้าอยากคบหาก็คบหาได้หรือ” ผู้ติดตามหัวเราะเยาะ “เจ้าคู่ควรหรือไม่คู่ควร!

“ได้หาล้านี่มีคนอยากคบหากับคุณชายข้านับไม่ถ้วน ส่วนเจ้าไม่มีโอกาส แม้แต่จะเข้าแถวด้วยซ้ำ” เสียงของผู้ติดตามเล็กแหลม เวลาตำทอผู้อื่นฟังแล้วบาดหูยิ่งนัก “ถ้าข้าเป็นเจ้า แล้วยืนอยู่ตรงหน้าคุณชายที่ประดุจเขียนผู้วิเศษ คงอับอายกับรูปลักษณ์ตนเองจนมิกล้าเงยหน้าด้วยซ้ำ

“คนชั้นต่ำยังกล้ามองคุณชายข้าด้วยสายตาริษยาอีก รีบไปให้ไกลอย่าให้คุณชายข้าเห็นหน้าตาอัปลักษณ์ของเจ้า เพราะเห็นแล้วจะอาเจียน”

ทุกคนในที่นั่งเียบกริบ เผยจี้ไหวมองผู้ติดตามรัชทายาทเียบๆ ได้ยินมานานแล้วว่าข้างกายรัชทายาทไม่ว่าคนเก่งด้านใดก็มีทั้งนั้น แต่คิดไม่ถึงว่าแม้แต่ผู้ติดตามที่ด่าทอเก่งก็ยังมี

หากเมืองหลวงจัดการแข่งขันด่าคน รับรองว่าผู้ติดตามของรัชทายาทคนนี้จะต้องติดสามอันดับแรกแน่

อวิ้นหานแทบกระอักเลือดด้วยความโมโห เป็นแค่บ่าวรับใช้ยังกล้ากล่าวว่าเขาอัปลักษณ์

เขาหน้าตาดีตั้งแต่เล็กจนโต มีสตรีคลั่งไคล้มากมาย อย่างนี้เรียกว่าอัปลักษณ์หรือ เขาเกือบเก็บอาการไม่อยู่ ปรี่เข้าไปเถียงกับบ่าวรับใช้คนนั้น ทว่าน่าเสียดายที่ยังไม่ทันขยับตัว คนของศาลตำหนิเร็วกว่า จับเขาเอาไว้ได้ด้วยการเคลื่อนไหวเพียงไม่กี่ครั้ง

“ไฉนวันนี้ถึงเียบเหลือเกิน”

มีเสียงเด็กสาวดังมาจากนอกประตู

“โรงมหรสพมิได้เปิดยามชื่อ¹หรือ”

“คุณหนู วันนี้คุณล้ายจะผิดปกติ ไยถึงมีมือปราบเฝ้าอยู่ด้านนอก”

รัชทายาทสั่งผู้ติดตาม “ไปพาตัวคุณหนูข้างนอกเข้ามา”

“ขอรับ” ผู้ติดตามก้มหน้าเดินออกไป ไม่นานนักก็พานายบ่าวสองคนเข้ามา อวิ้นหานมองผู้มาแวบหนึ่ง เป็นคุณหนูเหยาที่เมื่อวานนี้กลับไปเป็นคนแรก

คุณหนูเหยาไม่ได้มองเขา หากเดินไปหยุดเบื้องหน้ารัชทายาทอย่างว่านอนสอนง่าย นางยอภายทำความเคารพ “คารวะคุณชายเจ้าค่ะ”

“เย็นวาน เจ้ากับหลิวหลีมาฟังคนผู้นี้บรรเลงดนตรีหรือ” รัชทายาทสีหน้าเฉยเมย ถามพลางชี้นิ้วไปทางอวิ้นหาน

คุณหนูเหยาพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

“หลิวหลีชื่นชอบเขามากหรือ” รัชทายาทขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนคลายออกอย่างรวดเร็ว

“คงชื่นชอบมากกระมังเจ้าค่ะ” คุณหนูเหยาเห็นสีหน้าของรัชทายาท

¹ เวลา 9.00 - 11.00 นาฬิกา

ย่าแย่งทันใด จึงรีบกลับคำ “ความ...ความจริงก็ไม่ได้ขึ้นชอบมากขนาดนั้น พวกเราแค่ฟังการบรรยายพิณ ไม่ได้ทำอย่างอื่นเจ้าคะ”

เดิมนางคิดจะฉวยโอกาสที่ชาวหลิวหลีไม่อยู่ ซื่อตัวนักพิณคนนี้ เพื่อยั่วโมโหชาวหลิวหลี กลับคิดไม่ถึงว่าเพิ่งเดินเข้าประตูก็พบคนของ ศาลต้าหลี่และรัชทายาทอยู่ที่นี่ นางตกใจจนมึนกล้ำพูดเรื่อยเปื่อย

หรือนักพิณคนนี้ทำความผิดมหันต์

มิเช่นนั้นรัชทายาทจะมาที่นี่เพราะเหตุใด ซ้ำยังให้ผู้ติดตามบอกกล่าว นางล่งหน้าว่าห้ามแพร่งพรายฐานะที่แท้จริงของรัชทายาทด้วย

ขณะที่นางขบคิด ก็ได้ยินเสียงสนทนาของสตรีดังขึ้นด้านนอก ให้ปิติยินดีโดยพลัน ชาวหลิวหลีมาหาถึงที่แล้ว นางลอบชำเลืองมอง ศาลต้าหลี่และคนของที่ว่าการ หากจะตายก็ตายด้วยกัน ล้วนมาเที่ยว โรงมหรสพด้วยกัน แล้วเฝ้ารัชทายาทและศาลต้าหลี่ถึงจับนางในที่เกิดเหตุ เพียงคนเดียว

“ข้ารู้สึกที่โรงมหรสพนี้ผิดปกติ” ชาวหลิวหลีเพิ่งก้าวเท้าเข้าสวน จินหลิงก็สังเกตเห็นบรรยากาศที่ผิดแผกไป เจ็บสวดกันไป เจ็บจน ไม่เหมือนโรงมหรสพ แต่เหมือนร้านขายตำรา

เจียมินที่ถูกริชชาวหลิวหลีลากออกมาจากต่าหนักมองไปรอบ ๆ “ผิดปกติที่ใด”

ชาวหลิวหลีชายตามองเจียมินผาดหนึ่งแล้วหมุนตัวจากไปทันควัน “องค์หญิงทั้งสองโปรดหยุดก่อน”

ชาวหลิวหลียังไม่ทันก้าวออกนอกประตูก็ได้ยินเสียงเรียก นาง หันมองผู้ที่ไล่ตามมาผาดหนึ่ง รู้สึกคุ้นหน้า ดูเหมือนจะเป็นขันทีคนสนิท ของรัชทายาท

“องค์หญิง รัชทายาทกับได้ทำเผย รองหัวหน้าศาลต้าหลี่ กำลัง สืบคดีอยู่ข้างในฮอรับ ในเมื่อองค์หญิงทั้งสองมาถึงแล้วก็เข้าไปดูเหตุการณ์ ข้างในเถิด”

“รัชทายาทกับได้ทำเผยสืบคดีอยู่ พวกเราเข้าไปยุ่งย้อมไม่ดี” ชาวหลิวหลีปฏิเสธอ้อมๆ “พวกเราไม่เข้าไปรบกวนดีกว่า”

“ไม่เป็นไรขอรับ รัชทายาทเองก็มาในฐานะคุณชายธรรมดาเพื่อช่วย
ได้ทำเผยสืบคดี องค์หญิงทั้งสองเข้าไปแล้วให้เรียกรัชทายาทว่าคุณชาย
ก็พอแล้ว” ชั้นที่ยัมพลางเชิญสตรีทั้งสองเข้าไปในห้องโถงด้านใน

อารมณ์ของสาวหลิหลิค่อนข้างซับซ้อน นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นาง
ออกมาพบหน้าคนงาม วันรุ่งขึ้นคนของศาลตำหลิก็มาล้อมหน้าล้อมหลัง
แล้วจะให้นางปล่อยตัวปล่อยใจขึ้นชมคนงามต่อไปในภายหลังได้อย่างไร

เจียมหมื่นกัณฑ์พนกระซิบข้างหูสาวหลิหลิ “ถ้าไม่ใช่เจ้าลากข้าออกจาก
ตำหนักแต่เข้าแบบนี้ พวกเราสองคนก็ไม่ต้องขายหน้าผู้อื่นที่นี่”

“หากไม่ใช่เพราะเย็นวานเจ้าแย่งคนกับข้า ข้าก็ไม่พาเจ้ามาด้วยหรอก”
สาวหลิหลิกระซิบตอบ “พวกเรามีสุขร่วมเสพไม่ใช่หรือ”

“หน้อย น้มน้มีทุกข์ร่วมรับซัดๆ” เจียมหมื่นกัณฑ์

“องค์หญิงทั้งสองเชิญด้านใน” ชั้นที่หันกลับมา มอง เห็นองค์หญิง
เจียมหมื่นกัณฑ์องค์หญิงผู้โสด องค์หญิงผู้โสดก็ยังไม่มีท่าทางซึ่งโกรธ ยัง
ส่งยิ้มอ่อนโยนให้องค์หญิงเจียมหมื่น เขาเอ่ยซ้ำอีกครั้ง “เชิญขอรับ”

“พี่เจียมหมื่น เชิญพี่ก่อน” สาวหลิหลิเบี่ยงกายเป็นเชิงบอกให้เจียมหมื่น
เดินนำ

“น้องหลิหลิร่างกายอ่อนแอ ข้าจะประคองเจ้าเข้าไป” เจียมหมื่น
จับต้นแขนสาวหลิหลิเอาไว้ กระซิบข้างหูนางว่า “เชิญ”

คนของศาลตำหลิและที่ว่าการเมืองหลวงเห็นสตรีขึ้นชั้นสูงแต่งกาย
เต็มยศเดินประคองกันเข้ามาก็รีบก้มหน้างูศ มิกล้ามองหน้าพวกนางตรงๆ

ทั้งสองคนเพิ่งก้าวเข้าประตู พลันเห็นรัชทายาทนั่งข้างเผยจี้ไหว
สมควรกล่าวว่าขอเพียงรัชทายาทอยู่ที่นั่น ผู้คนมักหันไปสนใจเขาเป็นคนแรก

คนที่นำมอย่อมเปล่งประกายเจิดจ้า จนคนอื่นๆ มัวหมองหม่นแสง
“การจะคุณชายเจ้าคะ” สาวหลิหลิและเจียมหมื่นปล่อยมือออกจากกัน

แล้วทำความเคารพรัชทายาท

รัชทายาทชี้ไปยังที่นั่งว่างข้างกาย “นั่งลงแล้วคุยกัน”

“องค์หญิง ข้าได้ยินว่าเจ้าขึ้นชอบนักกนิคนหนึ่งของที่นี่หรือ”
สาวหลิหลิเพิ่งนั่งลงรัชทายาทก็ถามทันที

แม้ที่นี้มีองค์หญิงสองคน ทว่าในสายตาของรัชทายาทแล้ว ที่แห่งนี้

มืองค์หญิงเพียงคนเดียว

“นักพินคนใดไร้เจ้าคะ” ฮวาลิวหลีเงยหน้ามองรอบๆ ก่อนสังเกตเห็นนักพินที่ถูกเจ้าหน้าที่ศาลตำหลิ้จับเอามือโพล่หลัง นางมองเขาแวบหนึ่งอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนเบนสายตามาที่รัชทายาท “เขาทำความผิดใดหรือเจ้าคะ”

“เด็กรับใช้ของเขาเป็นสตรีที่แต่งกายเป็นชาย ทะเบียนราษฎรปลอม พวกเราสงสัยว่าเขาจะเป็นพวกเดียวกับผู้ที่ก่อคดีใหญ่หลายคดีก่อนหน้านี้” เผยฉันท้วงวลงว่าฮวาลิวหลีจะตำหนิที่พวกเขาพาตัวนักพินไป จึงพูดให้เป็นเรื่องร้ายแรงกว่าที่ควรจะเป็น

“องค์หญิง ข้าน้อยมิได้เป็นพวกเดียวกับคนร้ายนั้น ของค์หญิงให้ความสำคัญกับข้าน้อยด้วยขอรับ” อวินทานเงยหน้า เผยให้เห็นหยันตาและสันจมูก แวดตาเขากลัดกลุ้มแกมไร้นทางสู้ “ท่านผู้สูงศักดิ์ อวินทานเป็นเพียงนักพินที่ไร้ที่พึ่ง ของค์หญิงโปรดให้ความสำคัญด้วย”

เมื่อมีรัชทายาทผู้หล่อเหลาอยู่เบื้องหน้า มีหรือที่ฮวาลิวหลีจะสนใจแผนขायงามของอวินทาน นางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาปิดปากแล้วไอเบาๆ “ได้ทำเผยเป็นขุนนางผู้ชำนาญการสืบคดีที่สุดในศาลตำหลิ มีเขาอยู่จะขาวหรือดำเขาย่อมสืบได้กระจ่าง เจ้าไม่ต้องกังวล”

“แม้แต่ท่านก็ไม่เชื่อข้าน้อยหรือขอรับ” อวินทานก้มหน้าลงด้วยความสิ้นหวัง รวากับสุญสิน์เรียวแรงทั้งหมด “ข้าน้อยยังคิดว่าองค์หญิงจะไม่เหมือน...”

รัชทายาทหันมองฮวาลิวหลี นางรีบส่ายหน้ายืนยันว่าไม่ได้ทำอันใด นักพินคนนี้แม้แต่่น้อย

“ได้เท่าเผย เรื่องที่มอบให้ท่านจัดการ” รัชทายาทลุกยืนแล้วเอ่ยกับฮวาลิวหลีว่า “องค์หญิงกลับไปกับข้า”

“ได้เจ้าคะ” ฮวาลิวหลีลุกขึ้นแล้วเดินตามออกไป

เจียหมิ่น “...”

การที่นางปรากฏตัวที่นี่มีความหมายใดกันแน่ เพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงความลำเอียงของคนสกุลจี้ว่ามีมากมายเพียงใดอย่างนั้นหรือ ญาติผู้น้องอย่างนางมิได้อยู่ในใจของรัชทายาทแม้แต่่น้อยนิดเดียวหรือ

“องค์หญิง...” อวินทานมองเจียหมิ่นด้วยสายตาเศร้าสลดราวกับนาง

เป็นความหวังสุดท้าย

ทว่าน่าเสียดายที่เจียหมิ่นผู้กำลังกันด่าความลำเอียงของคนสกุลจี้ อย่างดูเผื่อดมิได้สังเกตเห็นสายตาของอวิ้นหานแม้แต่บ่อย กระทั่งอวิ้นหาน ถูกลากตัวออกไป นางค่อยลุกยืนสีหน้าเฉยชา “ไม่รบกวนพวกท่านสืบคดี แล้ว ข้ากลับดีกว่า”

กล่าวกันว่าญาติฝ่ายมารดาห่างกันสามพันหลี่ นางเข้าใจ นางรับได้ แต่เหตุใดจนถึงต้องลำเอียง ทำดีกับสวาทลิวหลี่เช่นนี้!

พวกเขาไม่รู้หรือไม่ว่าภายใต้หน้ากากที่ดูอ่อนแออบบางของสวาทลิวหลี่ นั้นมีสิ่งใดซ่อนอยู่! แต่ละคนใจบอดตาบอดกันทั้งสิ้น

“ยังดีที่นักพิณคนนั้นไม่ได้ทำร้ายเจ้า” รัชทายาทเอ่ยกับสวาทลิวหลี่ที่นั่ง อยู่บนหลังม้าที่ค่อยๆ เดิน “หากเขาถือโอกาสเข้าใกล้แล้วทำร้ายเจ้า เจ้าจะมีอันตรายเพียงใด”

“ขอบพระทัยรัชทายาทที่ทรงเตือนสติเพคะ ครั้งหน้าหม่อมฉันจะ ระวังตัว” สวาทลิวหลี่หันกลับไปมองสวนจินหลิงแวบหนึ่ง แววดาสดไส

“ยังจะมีครั้งหน้าอีกหรือ” รัชทายาทขมวดคิ้ว

“หะ... เหตุใดเล่าเพคะ” สวาทลิวหลี่สังเกตเห็นว่ารัชทายาทดูคล้ายจะไม่ค่อยพอใจ

“คนข้างนอกมีความเป็นมาอย่างไร่งไม่กระจ่าง ฐานะขององค์หญิง สูงศักดิ์ จะปล่อยให้คนร้ายฉวยโอกาสไม่ได้” รัชทายาทหนึ่งไปเล็กน้อย ก่อนเค้นเสียงลอดไธพน “หากองค์หญิงชอบฟังดนตรี ในวังหลวงมี นักดนตรีและนางรำไม่น้อย เราพาเจ้าไปฟังได้”

“ฐานะของนักดนตรีในวังไม่เหมือนกัน แล้วหม่อมฉันจะลงมือ ได้อย่างไร...”

“เจ้าว่าอันใดนะ” รัชทายาทหันกลับมาจ้องสวาทลิวหลี่ สีหน้า ราบเรียบจนดูน่ากลัว

สวาทลิวหลี่มองรัชทายาทที่ดูแล้วไม่คุ้นเคยตรงหน้าด้วยความ แปลกใจ นางร้อนตัวอย่างบอกไม่ถูก จึงเบือนหน้าไม่ยอมสบตารัชทายาท “ร่างกายหม่อมฉันอ่อนแอ เดิมก็ไม่เหมาะกับการออกเรือน ทั้งไม่อยาก

ให้คุณชายดี ๆ สกุดอื่นต้องพลอยเดือดร้อนเพราะแต่งงานกับหม่อมฉัน มีผู้เลี้ยงนายบำเรอไว้หาความสำราญใจสักสองสามคน ชีวิตที่ไม่สมบุญนี้ของหม่อมฉันก็ผ่านไปได้พะคะ”

“องค์หญิงคิดว่าตนไม่เหมาะกับการออกเรือน หรือไม่อยากออกเรือนกับผู้อื่น” รัชทายาทซักไซ้

“ในโลกนี้มีบุรุษสักกี่คนที่ไม่อยากมีภรรยาทั้งดงาม ในโลกนี้จะมีสตรีสักกี่คนที่ไม่อยากออกเรือนกับบุรุษที่มีใจให้” ฮวาลิหวลิลลุปตาลงเล็กน้อย เปลี่ยนมือที่จับบังเหียน “เพียงแต่ร่างกายของหม่อมฉันไม่ไหว จึงไม่อยากทำผู้อื่นต้องพลอยลำบากไปด้วยพะคะ”

“หากโลกนี้มีคนที่ไม่รังเกียจสุขภาพร่างกายขององค์หญิง องค์หญิงจะยอมออกเรือนหรือไม่”

ฮวาลิหวลิลิหวัระขณะมองรัชทายาทอย่างไม่เข้าใจ “รัชทายาทเหตุใดจู่ ๆ จึงตรัสถามเช่นนั้นพะคะ”

หรือสตรีที่รัชทายาทชมชอบคนนั้นต้องจากไปก่อนวัยอันควรเพราะร่างกายไม่แข็งแรง ดังนั้นรัชทายาทจึงถามคำถามนี้

ครั้นทำความเข้าใจกับเรื่องนี้แล้ว ฮวาลิหวลิลิก็เอ่ยว่า “รัชทายาทหากหม่อมฉันชอบใครสักคน แล้วรู้ว่าจะต้องนำความทุกข์ใจมาให้เขา หม่อมฉันยินดีให้เขาสิม ให้เขาเกลียดหม่อมฉัน แต่ไม่ยินยอมทำให้เขาต้องพลอยลำบากไปด้วย”

เสียเมื่อไร!

ถ้านางเป็นหญิงสาวร่างกายอ่อนแอคนนั้นย่อมไม่มีทางคิดมากขนาดนั้น ถึงจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ แต่ก็ต้องทำให้เขาเข้าใจความในใจของนางอย่างน้อยก่อนที่นางจะตาย ต้องไม่มีคำว่าเสียใจ

ผู้ที่มีนิสัยชอบความรุนแรงและแค้นฝังใจอย่างนาง ไม่มีคนที่ชอบนับเป็นเรื่องดี หากนางชอบใคร คนคนนั้นต้องมีชีวิตวันหมดตลอดกาลแน่

“เราเข้าใจแล้ว” รัชทายาทยิ้มให้ “ลิวลิลิ หากวันใดเจ้ามีคนที่ชอบพอจะต้องบอกให้เรารู้พะคะ”

“รัชทายาทจะทรงช่วยหม่อมฉันดูแลเขาหรือพะคะ” ฮวาลิหวลิลิถาม

รัชทายาทหวัระเบา ๆ มีได้ตอบคำ

“เรื่องประเภทนี้จะให้รัชทายาทลงมือได้อย่างไรเพคะ” ฮวาลิวหลี่คิดว่ารัชทายาทตอบรับถ้อยคำของนางจึงรีบเอ่ยห้าม “การฉุดคร่าหนุ่มชาวบ้านนั้นไม่ใช่เรื่องดี หม่อมฉันไม่เป็นไรหรอกเพคะ แต่ชื่อเสียงของพระองค์จะมัวหมองไม่ได้”

“หากทำให้หลิวหลี่ดีใจ ก็ไฉ่ว่าทำไม่ได้” รัชทายาทถอนหายใจแผ่วเบา “อย่างไรชื่อเสียงของเราก็ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว”

“นั่นเป็นคำพูดเหลวไหลไร้สาระของผู้อื่นทั้งสิ้น” ฮวาลิวหลี่นึกถึงข่าวลือเหล่านั้นที่ทำลายชื่อเสียงของรัชทายาท แล้วรู้สึกถึงความอยุติธรรมแทน “พระองค์ทรงเป็นรัชทายาทผู้มีพระสิริโฉมงดงามและพระปรีชาสามารถเพคะ”

รัชทายาทได้ยินแล้วหันกลับมาหัวเราะเบา ๆ กับฮวาลิวหลี่

รอยยิ้มน่ามองของรัชทายาทสะกดนางไว้ ในใจนางได้แต่นึกเสียดายถ้าเขาไม่ได้เป็นรัชทายาทจะดีเพียงใดนะ

หากไม่ได้เป็นรัชทายาท ต่อให้นางต้องจ่ายเงินถึงพันตำลึงทอง นางก็ต้องชิงตัวหนุ่มรูปงามคนนั้นมาเลี้ยงดูที่เรือนชานเมืองให้จงได้ เขาจะเป็นนายบำเรอที่นางโปรดปรานที่สุด

เสียดายจริง เสียดายจริง

จากการกวาดล้างอย่างเข้มงวดกวาดล้างของศาลต้าหลี่และที่ว่าการเมืองหลวงใช้เวลาเพียงสามวันเมืองหลวงก็เกิดการเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง ภายในตรอกโคมแดงไม่มีบุรุษและสตรีที่สวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นออกมายืนเรียกแขกข้างนอกร้าน โรงมหรสพก็ปรับลดราคาสุราอาหารลง แต่ถึงราคาจะถูกลงมากแล้ว แต่คนที่กล้าใช้เงินในสถานที่เหล่านั้นกลับมีจำนวนน้อยลง

คนต่างถิ่นที่เพิ่งเข้าเมืองหลวงได้แต่รำพึงรำพันว่าชาวเมืองหลวงช่างไม่เหมือนผู้ใด รู้ว่าช่วงนี้มีการสอบเข้ารับราชการ เพื่อมิให้ส่งผลกระทบต่อการแสดงความสามารถของผู้เข้าสอบ แห่ลงบันเทิงต่าง ๆ จึงสงบเสงี่ยมขึ้น แม้แต่หัวขโมยก็แทบไม่มีให้เห็น ผู้ใดที่ทำถุงเงินตกบนถนนโดยไม่ทันรู้ตัว ก็จะมีคนเก็บแล้วนำมาคืนให้เจ้าของ

มีวาณิชต่างแคว้นคนหนึ่งตั้งใจเขียนบันทึกการเดินทาง ในบันทึก

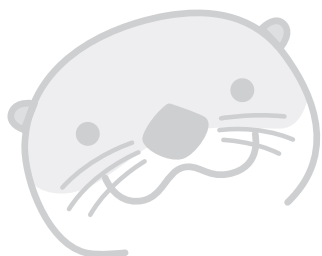
ของเขาเขียนถึงความเฟื่องฟู ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความดีงามของนิสัยผู้คน ไม่มีคนเก็บของที่ตกอยู่บนถนนไปเป็นของตนเอง เป็นแว่นแคว้นที่ร่มเย็นยิ่ง

ฮ่องเต้ซางหลงพบว่าสองวันมานี้โอรสที่เขาเอ็นดูที่สุดดูผิดปกติ บางครั้งเขาก็นั่งพลิกฎีกาที่น่าเบื่อหน่ายอย่างหาได้เปรียบด้วยอาการเหม่อลอย

วันที่การสอบเข้ารับราชการสิ้นสุด ฮ่องเต้ซางหลงอดถามรัชทายาทไม่ได้ว่า “หยวนชู่ สองวันมานี้เหตุใดเจ้าจึงไร้ชีวิตชีวานัก”

“เสด็จพ่อ ลูกเพิ่งพบว่าลูกอาจเป็นเดรัจฉานพะย่ะค่ะ” รัชทายาทเงยหน้ามองบิดา พูดอย่างหน้าไม่อายว่า “เรื่องนี้เสด็จพ่อต้องทรงช่วยลูกนะพะย่ะค่ะ”

พอฮ่องเต้ซางหลงได้ยิน หน้าก็ถอดสีด้วยความตระหนก “เกิดอันใดขึ้น เจ้าไปจุดคร่าหญิงชาวบ้านข้างนอกมาหรือ”

“เสด็จพ่อ ในพระทัยของเสด็จพ่อลูกเป็นคนเช่นนั้นหรือพะยะค่ะ”
 รัชทายาทมองฮ่องเต้ข้างหลัง สีน้าแหวตาดัดพ้อ

“เราพูดผิดไปหน่อยเท่านั้น ลูกพ่อเก่งทั้งป็นทั้งบุญ รูปลักษณะเป็นหนึ่งในไม่มีสอง ยังจะต้องจุดคร่าหญิงชาวบ้านหรือไร” ฮ่องเต้ข้างหลังละอายใจกับการคาดเดาเหลวไหลเรื่อยเปื่อยของตนเอง “จริงสิ หลายวันก่อนพ่อได้ของที่น่าสนใจมาจำนวนหนึ่ง จะให้เจ้าหลานไฉส่งไปให้ที่ตำหนักบูรพา”

หลังสัญญาว่าจะมอบสิ่งของจำนวนไม่น้อยให้รัชทายาท สีน้าของรัชทายาทก็ดีขึ้น ฮ่องเต้ข้างหลังอยากรู้โดยพลัน “เจ้าถูกใจบุตรีสกุลใด พ่อจะไปเจรจากับพ่อแม่ของนางให้”

รัชทายาทนิ่งเงียบ

“เป็นสกุลตู่สกุลเหยาที่ถนนตะวันออก หรือสกุลเถียนสกุลเงินที่ถนนใต้” ฮ่องเต้ข้างหลังขมวดคิ้ว “คงไม่ใช่ญาติพี่น้องเหล่านั้นของเจ้าหรอกนะ”

“ไม่ใช่พะยะค่ะ” รัชทายาทส่ายหน้า “ลูกไม่รู้ว่านางคิดอย่างไรกับลูก พวกเราคุยเรื่องนี้กันที่หลังเถิด”

“ถ้าเจ้าชอบจริง ๆ ก็สมควรรีบบอกให้พ่อรู้ พ่อจะได้ช่วยเจรจาให้ลงมือก่อนยอมได้เปรียบ” จะเสียอันใดก็เสียได้ แต่จะให้บุตรชายคนนี้เสียเปรียบไม่ได้

“หากทรงช่วยเป็นพ่อสื่อให้ลูก ไม่ว่านางยินดีหรือไม่ก็มีอาจปฏิเสศ ด้วยนิสัยของนางแล้ว ถึงเดิมจะรู้สึกดีกับลูกอยู่บ้าง สุดท้ายก็อาจกลายเป็นคำตัดพ้อ ไม่รู้ว่าจะจะเป็นบุพเพสันนิวาสหรือเป็นบุพเพอาละวาดกันแน่” รัชทายาทเอ่ยกับฮ่องเต้ข้างหลงอย่างจริงจัง “ฐานะของนางมิได้ไม่เหมาะสมแต่อย่างใด ยามนี้ลูกไม่ยากบ้งคับนาง ขณะเดียวกันก็ไม่ยากให้บุรุษอื่นแย่งนางไป”

จิตใจของฮ่องเต้ข้างหลงสงบนิ่ง บุตรชายคนนี้ทำอันใดตามอำเภอใจ แต่ไหนแต่ไร ไม่เคยยอมให้ตนเองต้องน้อยเนื้อต่ำใจแม้แต่หน่อย ยามนี้เขากลับกล่าวอย่างสุขุมลุ่มลึก ดูท่าคงมีใจให้หญิงนางนั้นอย่างแท้จริง

ความรักเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งดื่มด่ำ

สิ่งเดียวที่ฮ่องเต้ข้างหลงไม่เข้าใจก็คือ เหตุใดหยวนชู่จึงบอกว่าตนเองเป็นเดรัจฉาน ทว่าพอไต่ตรองไปมากก็เกิดความคิดนับไม่ถ้วน

อีกฝ่ายเป็นสตรีที่ออกเรือนแล้วหรือ เรื่องนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ แม้เป็นรัชทายาทก็ต้องดีให้ขาด

อีกฝ่ายอายุมากกว่าหรือ สตรีที่แก่กว่าสามปีนับว่ากอดทองคำก้อนใหญ่ หากอายุมากกว่าอีกหน่อยก็กอดได้หลายก้อน ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตแต่อย่างใดไม่ถึงกับเป็นเดรัจฉาน

หรือ...

สีหน้าของฮ่องเต้ข้างหลงแข็งค้าง หรือเด็กสาวคนนั้นมีอายุน้อยเกินไป

คิดมาถึงตรงนี้ฮ่องเต้ข้างหลงมองรัชทายาทสีหน้าเคร่งเครียด กล่าวถ้อยคำแฝงนัย “หยวนชู่ ไม่ว่าจะเป็นการวางตัวหรือเป็นการกระทำ ฐานะสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย มีเรื่องบางเรื่องที่ทำไม่ได้ ห้ามยื่นมือออกไปเข้าใจหรือไม่”

รัชทายาทมองฮ่องเต้ข้างหลงด้วยแววตาประหลาด “เสด็จพ่อวางพระทัยเถิด ลูกทราบแล้วพะย่ะค่ะ”

เห็นรัชทายาทรับปากเป็นมั่นเหมาะ ฮ่องเต้ข้างหลงค่อยวางใจลงได้บ้าง แม้เป็นฮ่องเต้ แต่ก็ยังเป็นพ่อเป็นแม่คนเช่นกัน ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

รอให้งานเลี้ยงรับรองแขกต่างแคว้นเสร็จสิ้น เขาสมควรเรียกขุนนาง

คนสนิทมาปรึกษาว่าทางราชสำนักสมควรดูแลครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวที่ไร้ที่พึ่งพิงเป็นพิเศษหรือไม่

แบบนี้จะช่วยลดความกดดันของผู้ใหญ่ ลดจำนวนเด็กเล็กที่ถูกทอดทิ้ง และลดการขายเด็กอย่างผิดกฎหมายได้ด้วย เพียงแต่นโยบายเหล่านี้จะต้องใคร่ครวญให้รอบคอบ แต่ไม่ว่าจะพิจารณาอย่างรอบคอบเพียงใดก็อาจมีจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องได้ แล้วอาจส่งผลให้เกิดความวุ่นวายในภายหลัง

ดังนั้นก่อนประกาศนโยบายการบริหารแผ่นดินออกไปแต่ละครั้ง เขาและขุนนางที่เกี่ยวข้องทั้งหลายจะต้องใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญอีก พิจารณาทີ่ถ้วนกว่าจะประกาศออกไปได้

การเป็นฮ่องเต้ที่ดึ้นนั้นไม่ง่าย การเป็นฮ่องเต้ที่ลุ่มหลงมัวเมานั้นง่ายกว่า ฮ่องเต้ซางหลงหันมองรัชทายาทผาดหนึ่ง ผู้สืบทอดบัลลังก์ก็เลยจคร้านจนเกินไป ไม่รู้ว่าอีกนานเท่าไรบิดาอย่างเขาจึงจะปลดภาระบนบ่าลงได้

รัชทายาทเหลือบมองสีหน้าของฮ่องเต้ซางหลงแค่แวบเดียวก็รู้ว่บิดาคิดอันใดอยู่ รีบพูดดักคอว่า “เสด็จพ่อ มีคำกล่าวว่า สร้างครอบครัวแล้วค่อยสร้างงาน ลูกยังมีได้สร้างครอบครัว ดังนั้นอย่าได้ทรงคาดหวังเรื่องอื่นใดกับลูกเลยพะย่ะค่ะ”

“เจ้าลูกไม่เอาไหน เรายังไม่ได้เอ่ยคำเลย”

“แต่สายพระเนตรของเสด็จพ่อบอกทุกอย่าง” รัชทายาทพูดเต็มปากเต็มคำ “เสด็จพ่อทรงเป็นหนุ่มใหญ่วัยฉกรรจ์ ลูกยังเล็ก ดังนั้นอย่าเพิ่งทรงพระดำริถึงเรื่องอื่นเลยพะย่ะค่ะ”

“เจ้าผ่านพิธีสวมมาลาแล้ว ยังจะเป็นเด็กอันใดอีก” ฮ่องเต้ซางหลงกล่าว “ตอนที่เรไต่เต้าเจ้าต้องขึ้นครองบัลลังก์บริหารราชการแผ่นดินแล้ว”

อดีตฮ่องเต้โปรดปรานสนมใหม่ ไม่เพียงเลื่อนตำแหน่งและให้อำนาจแก่ครอบครัวของสนมใหม่ แต่ยังคิดจะปลดรัชทายาทอย่างเขาเพื่อแต่งตั้งรัชทายาทองค์ใหม่ด้วย คนในสกุลของสนมใหม่ฉูดคร่ำหญิงชาวบ้าน บุกยิดที่ดินทำกินของผู้อื่น หากินบนความทุกข์ยากของราษฎรมีขุนนางตรวจการถวายนฎีการ้องทุกข์ กลับถูกคนของสนมใหม่ดักทำร้าย

จนถึงแก่กรรมหน้าประตูวังหลวง

เขายืนอยู่บนกำแพงเมืองมองภรรยาคร่ำครวญแก่ของขุนนางคนนั้นรำไห่ กอดศพของสามีบ้านจะขาดใจ ยามนั้นเขาเย็นวับไปทั้งตัว

ไม่ว่าใครก็รู้ว่าหากผู้ที่เป็นฮ่องเต้พิโรธ ซากศพจะกองทับถมเป็นภูเขา แล้วตัวผู้เป็นฮ่องเต้เองจะไม่รู้เสียชีวิตหรือ

ดังนั้นหลังจากเสวยราชย์ เขาเตือนสติตนเองมาโดยตลอดว่า ถึงจะเป็นฮ่องเต้ที่ได้รับการจารึกนามไว้ในประวัติศาสตร์นานนับพันปีไม่ได้ ทว่าก็ต้องรักษาแผ่นดินของราชวงศ์จิ้นไว้ให้ได้

แผ่นดินคือสิ่งใด

คือแผ่นดินที่มีบรรพตสูง ธาราไหลรินไม่ขาดสายเช่นนั้นหรือ

ไม่ใช่ แต่เป็นอาณาประชาราษฎร์ที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ต่างหาก

“เสด็จพ่อ” รัชทายาทเอ่ย “ลูกได้ยินว่าราชครูตู้ไม่สบาย”

เสียงของรัชทายาทดังสติฮ่องเต้ซังหลงกลับคืนมา เขาถอนหายใจ “ราชครูตู้เป็นผู้มีความรู้อย่างถ่องแท้คนหนึ่ง” แต่กลับไม่ใช่ขุนนางที่ได้มาตรฐานผ่านเกณฑ์

“เจ้าไปเยี่ยมเขาแทนพ่อที” ฮ่องเต้ซังหลงหยุดครุ่นคิด “ราชครูตู้ ออกจะดีจริงไปสักหน่อย ถ้าเขากล่าวคำไม่เหมาะสม เจ้าก็ทำเป็นไม่ได้ยินก็แล้วกัน รอเจ้ากลับมา พ่อจะมอบเพชรพลอยอีกหลายกล่องให้เจ้าเป็นสินสอดเพื่อชดเชย”

“ลูกทราบแล้วพะย่ะค่ะ” รัชทายาทตอบ “หลายปีมานี้ลูกเคยเอาเรื่องเอาราวกับเขาหรือ”

แม้ผู้เฒ่าที่ดียิ่งนั้นเขาตั้งใจไม่รู้จักพลิกแพลงคนนี้จะนิสัยไม่ดี ดื้อด้านเพียงใด แต่เขาก็จงรักภักดีต่อเสด็จพ่อไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ตู้ซังเหวินอาการไม่ดีจริงๆ

เขาเป็นขุนนางสองรัชกาล เพราะเก่งกาจเหนือผู้อื่น จึงเข้ารับราชการเป็นขุนนางประจำตำหนักบุรพาตั้งแต่อายุเยาว์ ต่อมาอดิตฮ่องเต้หลงไหลสนมคนใหม่ ขณะที่เขายืนอยู่ฝ่ายเดียวกับรัชทายาทไม่เคยเปลี่ยนแปลง ดังนั้นหลังรัชทายาทขึ้นนั่งบัลลังก์แล้ว เขาจึงมีชีวิตที่สุขสบายมาโดยตลอด

ไม่ว่าผู้ใดต่างรู้สึกว่าเขาเข้มงวดกวดขันกับรัชทายาทจีหยวนชู่มากเกินไป นั่นเพราะเขาคิดว่า รัชทายาทก็คือฮ่องเต้ต่อไป เขากลัวรัชทายาทจะมีนิสัยเหมือนอดีตฮ่องเต้ แล้วผู้ที่ประสพทุกข์เข็ญก็คือไพร่ฟ้าใต้หล้า

ตู้ซ่งเหวินนอนอยู่บนเตียง ใบหน้าเหลืองซีด กลิ่นขมของยาต้มอบอวลทั่วห้อง เขาพยายามเบิกตากว้างมองลูกหลาน ก่อนก้มมือเรียกตู้ซิวอั้งที่ยืนดวงตาแดงก่ำ “มานี่”

“ท่านปู่” ตู้ซิวอั้งพินยืมพลางยอบก่ายอยู่ข้างเตียง นางกุมมือเหี่ยวเหี่ยวของตู้ซ่งเหวินหลวมๆ

“เจ้าไม่ต้องการแต่งตั้งให้รัชทายาทจริงหรือ” ตู้ซ่งเหวินถาม

ตู้ซิวอั้งก้มหน้าไม่พูดไม่จา

“เอาเถิด” ตู้ซ่งเหวินถอนหายใจ “ปู่อยากให้เจ้าอยู่ข้างพระวรกายรัชทายาทเพื่อคอยทูลเตือนสติเขาว่าอันใดคือถูก อันใดคือผิด แต่ปู่ก็กลัวหารัชทายาททรงหมางเมินเจ้า แล้วชีวิตที่เหลืออยู่ของเจ้าจะเป็นอย่างไรแบบนี้ก็ดี แบบนี้ก็ดี”

“ท่านปู่...” ตู้ซิวอั้งสะกดความอาดูรไว้ไม่ไหว น้ำตาเอ่อล้นขอบตา ก่อนรินไหลลงข้างแก้มเป็นทางยาว

“เป็นความผิดปู่เอง” ตู้ซ่งเหวินหลับตา “มักกลัวว่ารัชทายาทจะกลายเป็นเหมือนอดีตฮ่องเต้ ทว่าคนเราแตกต่างกัน มีอาจนำมาตรฐานการเติบโตของคนคนหนึ่งมาเทียบกับอีกคนหนึ่งได้ หลายปีมานี้เพราะความดื้อรั้นหัวแข็งของปู่ ทำรัชทายาทไม่ทรงพอพระทัยหลายครั้ง เมื่อปู่จากไปแล้ว พวกเจ้าจะทำอย่างไร”

แม้เป็นผู้ประเสริฐเพียงใด ย่อมใกล้ชิดสนิทสนมกับคนในครอบครัวมากที่สุด นับประสาอันใดกับตู้ซ่งเหวินที่ไม่ใช่ผู้ประเสริฐ

“เมื่อข้าจากไปแล้ว พวกเจ้าต้องทุ่มเทร่างกายแรงใจสนับสนุนฮ่องเต้และรัชทายาท จะคิดเป็นอื่นไม่ได้” ตู้ซ่งเหวินหยุดพักหายใจก่อนพูดต่อ “รัชทายาทไม่ใช่ผู้ที่สมบูรณ์แบบหรือเป็นเลิศ แต่ฮ่องเต้ทรงพระอภิบาลมาแต่ยังทรงพระเยาว์ จะต้องทรงมีคุณธรรมของผู้เป็นฮ่องเต้เป็นแน่ แม้องค์ชายอื่นๆ มีจุดเด่น แต่ก็เทียบกับพระปรีชาสามารถของรัชทายาทไม่ได้

หากใครคิดผิดไปจากนี้ ให้...ให้...

“ให้ขับชื่อออกจากฝั่งตระกูล ลูกหลานรุ่นหลังไม่เกี่ยวข้องกับสกุลตัวอีกต่อไป”

“ท่านพ่อ ลูกไม่มีทางทำผิดความประสงค์ของท่านพ่อขอรับ” บิดาของตู่ชิงอิ่งคุกเข่าตรงหน้าตู่ชิงเหวิน เสียงพูดติดสออั้นฟังไม่ได้ศัพท์ “ท่านพ่อขอให้ท่านพ่อรักษาตัวให้ดี ท่านจะต้องหายในเร็ววันขอรับ”

“ข้ารู้สภาพของตนเองดี” ตู่ชิงเหวินมองตู่ชิงอิ่ง “ชิงอิ่งเป็นเด็กดีต่อไปหากนางอยากทำสิ่งใด พวกเจ้าไม่ต้องขัดขวาง”

“ลูกเข้าใจแล้ว” ได้เท่าอายุห้าสิบปีแล้ว แต่กลับร้องไห้ราวกับเด็กเล็กๆ ปกติเขามักทำหนีบิดาที่ไม่รู้จักพลิกแพลง ตื้อรันเอาแต่ใจอยู่เสมอ แต่เมื่อถึงยามนี้ สิ่งที่หลงเหลือในใจนั้นมีแต่ความอาลัยอาวรณ์ “ได้เท่า รัชทายาทเสด็จขอรับ”

มีเสียงอีกทีกีดจากนอกประตู รัชทายาทสวมชุดผ้าไหมและรัดเกล้าหยกก้าวยาวๆ เข้ามา “ได้เท่าตัว เราได้รอให้คนเข้ามารายงานก็ถือว่าสะดวกแล้ว ขอทุกท่านอย่าได้ถือสา”

“รัชทายาท” คนสกุลตู่คิดไม่ถึงว่ารัชทายาทจะมาเยี่ยมด้วยตนเอง หอยกั้นลูกขึ้นทำความเคารพรัชทายาท

“ทุกท่านไม่ต้องมากพิธี” รัชทายาทก้าวยาวๆ มาข้างเตียง ทันทีที่เห็นสีหน้าของตู่ชิงเหวินก็รู้ว่าอาการของเขาไม่ดีเลย

“ราชครูตู่” รัชทายาทถอยหลัง คำนับตู่ชิงเหวินอย่างผู้อ่อนวัยกว่า “เสด็จพ่อทรงทราบว่าราชครูป่วย ทรงกังวลยิ่งนัก แต่เพราะไม่สะดวกที่จะเสด็จออกนอกวัง จึงรับสั่งให้เราเป็นตัวแทนมาเยี่ยมท่าน”

“กระหม่อมขอบพระทัยในพระเมตตาของฮ่องเต้พะยะค่ะ” ตู่ชิงเหวินคิดจะคำนับตอบ หากรัชทายาทกดตัวเขาเอาไว้ “ได้เท่าตัว ท่านเป็นพระอาจารย์ของเสด็จพ่อ เราเป็นเด็กรุ่นหลัง สมควรคารวะท่าน ท่านพักผ่อนให้ดี ไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องอื่น”

รัชทายาทถามคนสกุลตู่ว่าราชครูตู่ป่วยเป็นอันใด แล้วกินยาอันใดบ้าง เมื่อฟังคนสกุลตู่ตอบแล้ว รัชทายาทก็เอ่ยว่า “ตอนที่เรามาได้พาหมอหลวงมาหลายคนและยังนำตัวยาล้ำค่ามากมายตัวมาด้วย หาก

พวกท่านไม่ถือสา เราขอให้หมอหลวงช่วยตรวจอาการของราชครูผู้ลี้ภัยหน่อย”

คนสกุลตุ้ไต้ยิ่นกับลี้มปีติ รีบคำนับและกล่าวขอบคุณรัชทายาท

หลังแพทย์หลวงจับชีพจรแล้วก็เหลือบมองรัชทายาทแวบหนึ่ง รัชทายาทจับมือตุ้ซ่งเหวินไปไว้ใต้ผ้าห่ม เหน็บชายผ้าเรียบร้อยแล้วเอ่ยว่า “ราชครูตุ้ เราจะไปดูว่าหมอหลวงจัดยาอันใดให้บ้าง แล้วอีกสักครู่จะกลับมา”

ตุ้ซ่งเหวินมองตามรัชทายาทที่เดินจากไป นัยน์ตาของเขาล้ำวาว ด้วยหยาดน้ำตา

รัชทายาทออกมายังห้องด้านนอก เห็นสีหน้าของเหล่าแพทย์หลวง ไม่สู้ดีจึงถามเสียงเบาว่า “ชีพจรของราชครูตุ้เป็นอย่างไรบ้าง”

“ราชครู...ประดุจตะเกียงที่น้ำมันเหือดแห้งพะย่ะค่ะ” เหล่าหมอหลวง พุดอย่างจนปัญญา “ขอรัชทายาทพระราชทานอภัยโทษที่พวกกระหม่อม ไร้สามารถ”

รัชทายาทหนึ่งเสียบไปครู่หนึ่ง “ตรวจชีพจรถูกต้องแน่หรือ”

“นอกจากราชครูตุ้จะได้ผู้เยี่ยมยุทธ์ใช้กำลังภายในเปลี่ยนลักษณะ ของเส้นชีพจร มิเช่นนั้น...” แพทย์หลวงตอบ “คนส่วนใหญ่ฝึกวิชากำลัง ภายนอก แทบไม่มีคนฝึกวิชากำลังภายในเลย”

ถ้อยคำนี้แทบจะพูดอย่างชัดเจนว่า ตุ้ซ่งเหวินนั้นหมดหนทางเยียวยา มีเสียงฝีเท้าดังมาจากทางด้านหลัง รัชทายาทหันกลับไปมอง เป็น ได้เท่าตุ้และบุตรสาว

“รัชทายาท กระหม่อมไต่ยิ่นคำพูดของท่านหมอแล้วพะย่ะค่ะ” ดวงตาของไต้เท่าตุ้มีน้ำตาคลอหน่วย คำนับแพทย์หลวง “ขอไต้เท่าทุกท่าน รักษาอย่างเต็มที่ หากไม่ได้...ก็ขอให้ท่านพ่อรمانน้อยลงก็พอ”

แพทย์หลวงคำนับตอบ “ขอไต้เท่าตัววางใจ พวกเราจะทำอย่างสุด ความสามารถ”

รัชทายาทกลับเข้าห้องด้านใน ไต้ยิ่นตุ้ซ่งเหวินเรียกหา จึงเดินไป ข้างเตียง

“รัชทายาท กระหม่อมคงไม่ไหวแล้ว” ตุ้ซ่งเหวินพยายามพูด “ขอ รัชทายาททรงศึกษาหลักการเป็นฮ่องเต้จากพระบิดาอย่างตั้งใจ มิอาจทรง เกียจคร้าน”

“ราชครูไม่ต้องห่วง เรารู้แล้ว” รัชทายาทเห็นตู่ซ่งเหวินยื่นมือให้ จึงกุมมือเหยียนซำงั้นไว้หลวมๆ

“หลายปีมานี้กระหม่อมเข้มงวดกับพระองค์มาก กระหม่อมทำได้ไม่เต็มที่” ตู่ซ่งเหวินมองมือที่แข็งแรงของรัชทายาทแล้วเอ่ยต่อว่า “กระหม่อมเชื่อว่าต่อไปในอนาคต พระองค์จะต้องทรงประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่พะยะค่ะ”

“เรารู้ว่าราชครูรักใคร่เรามากจึงได้สั่งสอนอย่างเข้มงวด” รัชทายาทเอ่ยอย่างอ่อนโยน “เสด็จพ่อมักตรัสกับเราว่า ตอนนั้นหลังจากสนมเซียวควบคุมตำหนักในเอาไว้ ก็หาเรื่องตำหนิเสด็จพ่ออย่างรุนแรงมาโดยตลอด ท่านราชครูไม่ยินดีเป็นพวกเดียวกับคนเหล่านั้น ยืนกรานที่จะถวายเป็นครูสอน แต่เสด็จพ่อทุกวัน ช้ำยังช่วยเสด็จพ่อวิงวอนนางราชสำนัก เรื่องนี้เสด็จพ่อทรงจดจำไว้ในพระทัย เราเองก็จำได้ไม่ลืม”

“นั่นเป็นหน้าที่ของกระหม่อมพะยะค่ะ”

รัชทายาทเห็นตู่ซ่งเหวินเหน็ดเหนื่อย จึงกล่าวปลอบอยู่หลายคำ รोजนตู่ซ่งเหวินหลับจึงปล่อยมือเขา

หลายปีมานี้ คนสกุลตู่ต่างรู้ว่าตู่ซ่งเหวินหาเรื่องตำหนิรัชทายาทมากมาย แต่รัชทายาทกลับเอาชนะคำติเตียนเหล่านั้นด้วยคุณธรรม ไม่เพียงถามไถ่อาการป่วย ถามไถ่การกินยาของตู่ซ่งเหวินอย่างใส่ใจแล้ว ยังสนทนากับตู่ซ่งเหวินเป็นเวลานานด้วย

จะมีสักกี่คนที่ใส่ใจใจกว้างขวางถึงเพียงนี้

ถึงรัชทายาทจะมีข้อบกพร่องอื่นไม่น้อย แต่ก็ข้อบกพร่องที่มีได้ร้ายแรงแต่ประการใด มิได้ส่งผลต่ออุปนิสัยใจคอของเขา

ตู่ซิวอิงเป็นหนึ่งในคนที่รู้สึกสับสนที่สุดในยามนี้ นางเดินตามบิดามารดาไปส่งรัชทายาทถึงหน้าประตูจวน รोजนกระทั่งรัชทายาทจากไปแล้ว ได้ยินเสียงผู้ใหญ่อื่นชมรัชทายาทไม่ขาดปาก จึงเริ่มทบทวนตนเองว่า ยามที่นางวิจารณ์ผู้อื่นนั้น ล้วนเป็นความคิดเห็นของนางฝ่ายเดียวหรือไม่

หลังสิ้นสุดการสอบเข้ารับราชการประจำฤดูใบไม้ผลิ ชาวฉางกงใช้เวลากินแล้วก็นอน นอนแล้วก็กินอย่างเกียจคร้านถึงสองวันเต็มๆ เมื่อเขาได้ยินว่า

ขณะที่ตนเองชะมัดเข้มข้นกับการสอบอยู่นั้น น้องสาวกลับไปเที่ยวโรงมหรสพ และถูกรัชทายาทจับได้คาหนังคาเขา จึงไม่คิดจะนอนชดเชย รีบตามหา ฮวาลิวหลี่ที่นั่งอาบแดดอยู่ในสวน “น้องพี่ ไปโรงมหรสพสนุกหรือไม่”

ฮวาลิวหลี่พูดเนือยๆ “ล้วนเป็นพวกกรรมดาสามัญเท่านั้นเจ้าคะ”

“ก็มาตรฐานของเจ้าสูง” ฮวาชางคงให้คนยกเก้าอี้มาแล้วนั่งลงข้าง น้องสาว “โรงมหรสพประเภทนั้นมีคนหล่อเหลาที่ดูไม่สามัญอย่างที่เจ้า ต้องการหรือไม่ ลู้เลียงบัณฑิตตกยากที่สะอาดหมดจด สุภาพเรียบร้อย ลักสองคน คนพวกนี้รู้จักพะเน้าพะนอเอาใจ ยังดูไม่ไร้สนิมด้วย”

ฮวาลิวหลี่โบกมือ “ไม่สนใจเจ้าคะ”

“เหตุใดเล่า เจ้าไม่คิดจะเลี้ยงนายบำเรอ คิดจะทำอย่างอื่นแทน แล้วหรือ” ฮวาชางคงย่นิ้วไปจิ้มตัวฮวาลิวหลี่ที่เกียจคร้านจนไม่อยาก ขยับตัว “บอกพี่สามชีว่าช่วงนี้เจ้ามีงานอดิเรกใหม่ใด”

“ไม่มีเจ้าคะ” ฮวาลิวหลี่ถอนหายใจ “ช่วงนี้พวกโรงมหรสพและ ร้านอาหารแต่ละร้านนับวันยิ่งไม่น่าสนใจขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนหน้านี้ยังไปชม การร่ายรำหรือฟังดนตรีได้ แต่ช่วงนี้พวกนั้นตอบทกลอนอันใดกันก็ไม่รู้ หากข้าอยากเที่ยวเล่นแบบนั้น ลู้ไปหาสตรีชนชั้นสูงในเมืองหลวงไม่ดีกว่า หรือ อย่างน้อยยังมีความสามารถสูงกว่าคนเหล่านั้น”

“ใกล้ถึงวันงานเลี้ยงพระราชทานร้อยแคว้นแล้ว จัดระเบียบความ เรียบร้อยบ้างก็ดี หากคนของแคว้นแคว้นอื่นกล้ากระทำความผิดในเขตแดน ของต้าจิ้น พวกเราก็ตักเอาเรื่องพวกนั้นได้” ฮวาชางคงกล่าว “มิฉะนั้น ถ้าพวกเขาย้อนถามว่าชาวจิ้นเองก็ยิ่งกระทำความผิดเรื่องนี้ แล้วโฉนพวกเรา ถึงทำไม่ได้ เจ้าว่าแบบนี้ไม่เท่ากับเป็นการตบหน้าตนเองหรือหรือ”

ฮวาลิวหลี่แค่สงสัยขึ้นจุมุกนิดๆ จากนั้นหยิบผ้าเนื้อบางปิดหน้า ตนเอง เพื่อไม่ให้แสงแดดร้อนแรงแผดเผาใบหน้านางจนไหม้เกรียม

“วันพรุ่งเป็นวันงานเทศกาลบุปผาแล้ว” ฮวาชางคงเอ่ย “พี่กับบัณฑิต ที่เข้าสอบด้วยกันนัดกันไปเที่ยวชมธรรมชาตินอกเมือง น้องพี่จะไปกับพี่ หรือจะไปกับคุณหนูสกุลอื่น”

“น้องจะไปหาเจียหมิน ไม่ไปกับพี่เจ้าคะ” พวกบุรุษที่แข็งแกร่งต่าง มีอันได้น่าสนใจ แก่ลึงเด็กสาว ๆ สนุกกว่ากันอีกโข

“ได้” ฮวานางคงมิได้คะยั้นคะยอ “วันพรุ่งคนมาก เจ้าไม่คุ้นเคยกับถนนในเมืองหลวงนัก อย่าพลัดหลงกับกลุ่มสหายของเจ้าเล่า จำไว้ว่าต้องพាយวนเหว่ยและอวี๋หรงไปด้วย”

“เจ้าคะ” ฮวาลิ่วหลิ่วพยักหน้ารับ “วางใจเถิด น้องจะหลงทางง่ายๆ ได้อย่างไร”

ฮวานางคงลูบศีรษะนางเบาๆ พลังคลี่คลาย มิได้พูดต่อ

องค์ชายอาหว่า เซลยศึกจากแคว้นจินพั่วพบว่ามีสหายบ้านใกล้เพิ่มมาคนหนึ่ง ช่วงนี้เขาไม่ไว้วางใจอาหารเพื่อขอพบฮวาลิ่วหลิ่วแล้ว นับว่าได้กินอิ่มนอนหลับสบายดี วันทั้งวันอยู่แต่ในคุกไม่ได้ทำอันใด จึงอ้วนท้วนสมบูรณ์ขึ้นเป็นกอง

เพียงแต่ห้องขังชายชวของเขาเป็นห้องว่าง ปกติผู้คุมของศาลต้าหลี่ก็ไม่สนทนากับเขา ทำให้เขาวางใจจนใกล้จะเสียดื้ออยู่รอมร่อ

กว่าจะมีสหายบ้านใกล้เรือนเคียงเพิ่มมาคนหนึ่ง เขาจึงโยนฐานะองค์ชายสูงศักดิ์ทิ้งแล้วชวนอีกฝ่ายคุยก่อน “น้องชาย เจ้าทำความผิดอันใดถึงถูกส่งมาอยู่ที่นี่”

อวินหันมองบุรุษหมวดเครารุ่งรัง อ้วนเฟละจนเหนียงยานแล้วก็จับแขนเสื้อกว้างและยาวของตนเองที่หนึ่ง ไม่สนใจอีกฝ่าย

“เป็นใบ้”

อวินหันไม่ตอบ

“หูหนวก”

อวินหันไม่แยแส

“ปัญญาอ่อน”

อวินหันหมดความอดทนในที่สุด “หูปาก”

“เจ้าเป็นนักโทษต่ำต้อย กล้าไ้มารยาทกับข้าหรือ” แม้อาหว่าจะมีกลัหาเรื่องกับคนของศาลต้าหลี่ แต่สำหรับนักโทษอื่นๆ เขายังรู้สึกเหนือกว่า เขาเป็นฝ่ายชวนอวินหันคุยก่อน นั่นก็เป็นเพราะความถือดีที่ไม่รู้จะระบายออกทางใดเป็นตัวกระตุ้น

เป็นคนก็ต้องกดหัวผู้อื่นถึงจะสบายใจ

อวี่นทานมองอาหว่าด้วยสายตาที่มองคนปัญญาอ่อน เป็นนักโทษเหมือนกันยังจะมีใครสูงส่งกว่าใคร

“รู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร” อาหว่าความหาหมั่นโถวที่ไม่รู้ว่าถูกวางไว้นานเท่าไรจนราขึ้นเต็มก้อนได้ที่มุมห้องซัง แล้วโยนข้ามลูกกรงห้องซังใส่อวี่นทาน “ระวังสายตาของเจ้าด้วย”

หมั่นโถวขึ้นราถูกขว้างมาโดนหน้าแล้วหล่นใส่เสื้อผ้า อวี่นทานหน้าบึ้งจับพลัน “ออกไปให้ห่างๆ ข้าหน่อย”

แปะ

หมั่นโถวขึ้นราถูกโยนใส่หน้าอวี่นทานอีกก้อนหนึ่ง

“ผู้มาใหม่ไม่รู้จักกฎระเบียบหรือ ผู้อาวุโสกว่าพูดด้วยก็ต้องรับฟังดีๆ หากไม่รู้จักกฎระเบียบ ถึงเวลาปล่อยไปปลดทุกข์ พี่น้องทั้งหลายจะช่วยสั่งสอนตัวเอง” มีนักโทษนั่งขัดสมาธิบนพื้นด้วยท่าทางสูงศักดิ์

“ใช่ๆ พวกเจ้าจะต้องสั่งสอนเขาให้ดีๆ” อาหว่าตบหัวเข้ากลางหัวเราะเสียงดัง “ข้าไม่ชอบเห็นไอ้หน้าขาววางท่าอย่างนี้ที่สุด”

“หุบปาก” นักโทษมองข้ามห้องซังมาที่อาหว่า สีหน้าดูแคลนเต็มเปี่ยม “สุนัขเชลยของแคว้นจินพั่วไม่คู่ควรจะพูดกับชาวแคว้นจิ้นอย่างพวกเรา”

อาหว่า “...”

แคว้นจิ้นไม่มีคนดีสักคน ไม่เพียงขุนนางพวกนั้นจะน่ารังเกียจ แม้แต่นักโทษในห้องซังก็ยังเป็นตัวอันใดก็ไม่รู้

ด้วยความขุ่นเคือง เขาขยี้มดินขว้างใส่นักโทษคนนั้น ทว่ายังมีห้องซังอีกห้องวางอยู่ มีหรือจะขว้างถูกนักโทษคนนั้น สุดท้ายดินตกใส่หัวของอวี่นทาน

“พี่น้องเรา สุนัขจิ้งจอกคนนี้เหิมเกริมนัก จัดการมันเลย!”

“ขว้างไป!”

พริบตาเดียว ทั้งหมั่นโถวเหม็นๆ หนูตาย รองเท้าเก่าๆ ก็ลอยละลือมาจากห้องซังห้องอื่นๆ พร้อมเพรียงกัน แต่น่าเสียดายที่ห้องของอาหว่าอยู่ห่างเกินไป ของส่วนใหญ่จึงไปตกอยู่ในห้องของอวี่นทาน

อวี่นทานมองของสกปรกน่าสะอิดสะเอียนเหล่านั้นแล้วมองตนเองเห็นเสื้อผ้าที่สวมอยู่สกปรกจนดูไม่ได้ก็แทบเสียนสติ

ผู้ที่อุปถัมภ์ไว้รสนิยมอย่างที่สุดกล้าทำกับเขาเช่นนี้

รอให้เขาออกไปก่อนเถิด จะต้องจัดการกับคนพวกนี้ให้ได้ ถึงตายก็ตายศพไม่สลาย!

แปะ

รองเท้าเก่าเหม็นข้างหนึ่งตกลงบนกระหม่อมของอวินหาน นั่นเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้เขาทนไม่ไหวต้องยกมือปิดปากอาเจียนออกมา

“ห้ามทะเลาะกัน ถ้าทะเลาะกันอีก จะลดข้าวเที่ยงวันนี้เหลือครึ่งเดียว” ทันทิที่ผู้คุมพูดประโยคนี้ หัวห้องซังเจียบกริบทันใด นักโทษที่เมื่อครู่ยังด่าทอหยาบคาย ยามนี้กลับนั่งสงบเสียมเรียบร้อยเสียยิ่งกว่าใคร

คนที่ถูกขังในคุกของศาลตำหลังนั้นเป็นคนที่เกี่ยวพันกับคดีใหญ่ทั้งสิ้น ยามนี้จึงยังตายไม่ได้ พวกเขารู้หลักการนี้ดี ลงมือกันพอประมาณแล้วก็หยุด เพราะรู้จักหนักเบาว่าคนทั่วไป

“เจ้านั้นยังจะยืนบื้ออยู่ไย ทำความสะอาดห้องของตนเองสิ” หัวหน้าผู้คุมใช้กระบองเคาะประตูห้องซังของอวินหานก่อนหันไปถามผู้คุมเรือนจำข้างหลัง “คนคนนั้นเพิ่งถูกส่งเข้ามา ใครเป็นคนรับ แล้วทำผิดอันใด”

“ได้เท้าเขย่นาคณผู้นี้เข้ามาเอง ฐานะตัวตนมีปัญหา อาจเกี่ยวพันกับคดีใหญ่ก่อนหน้านี้หลายคดีขอรับ” ผู้คุมรับรายงาน “ได้เท้าเขย่นบอกด้วยว่าก่อนที่คดีนี้จะกระจ่าง จะต้องจับตาดูเขาอย่างเข้มงวด”

ในฐานะคนของศาลตำหลัง หัวหน้าผู้คุมย่อมรู้ว่าคดีใหญ่หลายคดีก่อนหน้านี้คือคดีใด เขามองอวินหานอย่างจับผิด “สะตึดสะตึดอย่างนี้ดูแล้วไม่ใช่ผู้ชายดีอันใด โรงหินทางโน้นยังขาดคนไม่ใช่หรือ พาเขาไปก็แล้วกัน

“จำไว้ว่าต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เขาใส่ให้เป็นเสื้อผ้าเนื้อหยาบ” หัวหน้าผู้คุมมองหน้าอวินหาน “วันพรุ่งตอนที่พาเขาไปโรงหิน จำไว้ว่าจะให้เขามีโอกาสพูดคุยกับสตรีชนชั้นสูงไม่ได้ หากเขาแสร้งทำตัวน่าสงสารจนสตรีชนชั้นสูงคนใดเห็นใจร้องขอความเป็นธรรมให้เขา พวกเราจะพลอยวุ่นวายไปด้วย”

หัวหน้าผู้คุมทำงานมานาน ไม่ว่านักโทษประเภทใดก็เคยเจอมาแล้วทั้งสิ้น เพื่อให้ตนเองหลุดพ้นจากโทษทัณฑ์ พวกนักโทษล้วนใช้สารพัดวิธี

ทั้งแผนชายงาม แผนสาวงาม แผนอันใดก็งัดออกมาใช้ทั้งหมด
หากอย่างไรป้องกันเอาไว้ล่วงหน้าย่อมดีกว่าตามแก้ในภายหลัง

เที่ยงวันผ่านไป รัชทายาทนั่งหน้าโต๊ะหนังสือ ใช้ฟู่กันหอมเขียนเทียบเชิญ
หลายแผ่น แต่ไม่มีแผ่นใดที่พอใจ บางแผ่นใช้คำคลุมเครือเกินไป บางแผ่น
ใช้คำโจ่งแจ้งเกินไป มักรู้สึกว่าเขาอันใดบางอย่าง

แม้แต่คำเรียกขานก็ยังเปลี่ยนไปมา

เรียกนางหนูสกุลฮวา ดูคล้ายพี่ชายเรียกน้องสาว ถ้าเรียกองค์หญิง
ตรงๆ ก็เหมือนจะเป็นทางการเกินไป หากเรียกว่าหลิวหลี่เฉยๆ ก็ออกจะ
ถือวิสาสะเกินไป

“ช่างเถิด” รัชทายาทวางฟู่กันแล้วหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก

“รัชทายาท ฉลองพระองค์พะยะค่ะ” เหล่าชั้นที่วังไล่ตามออกมา

ออกจากวังแล้ว รัชทายาทตรงไปยังจวนสกุลฮวาทันที รัชทายาท
นั่งอยู่บนหลังม้าจ้องสิงโตหินที่หมอบหน้าประตูเนิ่นนานถึงหนึ่งก้านธูป

ทหารยามที่เฝ้าหน้าจวนสกุลฮวามาใหม่จึงไม่รู้จักรัชทายาท เห็นเขา
แต่งกายหรูหรา ยังมีผู้ติดตามแต่งกายคล้ายชั้นที่อยู่ข้างหลัง จึงรีบเข้ามา
ถามอย่างระมัดระวังว่า “ขอถามท่านผู้สูงศักดิ์ว่าต้องการพบผู้ใดหรือขอรับ”

“เราได้ยินว่าคุณชายสามสอบเสร็จแล้ว จึงมาเยี่ยม”

“ที่แท้ก็เป็นรัชทายาทนี่เอง” ทหารยามทยอยทำความเคารพ “เชิญ
เสด็จรัชทายาทด้านในพะยะค่ะ คุณชายสามอยู่ในจวน” ทหารยามไปรายงาน
ฮวาฉางคงพร้อมเชิญรัชทายาทเดินเข้าจวนด้วยความนอบน้อม

ฮวาฉางคงได้ยินว่ารัชทายาทตั้งใจมาหาทำให้ประหลาดใจ เขากับ
รัชทายาทมีมิตรภาพลึกซึ้งต่อกันเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไร เขาแค่เข้าร่วมการสอบ
เข้ารับราชการเท่านั้น รัชทายาทถึงกับต้องมาเยี่ยมเสียหรือ

วันนี้บิดามารดาออกไปข้างนอก ฮวาฉางคงจึงออกมาต้อนรับด้วย
ตนเอง ทั้งสองฝ่ายทักทายกันตามมารยาทครู่หนึ่ง ฮวาฉางคงเห็นรัชทายาท
มองไปด้านนอกเป็นระยะ จึงคิดว่าเขาหนีบิดามารดาของตน รีบชี้แจงว่า
“สองชั่วยามก่อน ท่านพ่อได้ยินว่าราชครูตู้ป่วยหนักจึงชวนท่านแม่ไปเยี่ยม
ไม่ทราบว่รัชทายาทจะเสด็จ จึงมิได้อยู่รอรับเสด็จ ขอรัชทายาทโปรด

พระราชทานอภัยด้วยพะย่ะค่ะ”

“เรามาเยี่ยมกะทันหัน จางคงจะมีความผิดใดเล่า” รัชทายาทหมุนถ้วยชาในมือไปมา “องค์หญิงอยู่หรือไม่ เรามาครานี้নাของกินที่นางชอบติดมาด้วย”

“ขอรัชทายาทประทับรอสักครู่ กระหม่อมจะให้คนไปเรียกน้องสาวออกมาพะย่ะค่ะ”

“ไม่ต้องวุ่นวายขนาดนั้น หากการพบกันการพักผ่อนขององค์หญิงจะไม่ดี” รัชทายาทแสลงทำเป็นเกรงใจ

“รัชทายาทเสด็จมาด้วยพระองค์เอง น้องสาวของกระหม่อมก็สมควรจะออกมาต้อนรับเสด็จ” ฮวาจางคงสั่งให้เด็กรับใช้ไปเรียกฮวาลิ่วหลี่ “แม้รัชทายาทจะทรงสนิทสนมกับน้องสาวของกระหม่อม แต่จะตามใจนางเช่นนั้นไม่ได้พะย่ะค่ะ”

สะ...สนิทสนมรี

รัชทายาทรื้อนตัวเล็กน้อย หรือฮวาจางคงมองจุดประสงค์ของเขาออก

“น้องสาวของกระหม่อมมีนิสัยเหมือนเด็ก ยิ่งตามใจยิ่งเอาใหญ่ แม้รัชทายาทจะเห็นนางเหมือนน้องสาว แต่สิ่งที่จะต้องทำตามกฎเกณฑ์ก็ต้องทำ”

รัชทายาทลอบถอนหายใจ ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุจำใจ ผู้ใดจะอยากเป็นพี่ชายของคนที่ดินถูกใจกันเล่า